

Sygn. akt IV Ca 1914/20

POSTANOWIENIE

Dnia 5 sierpnia 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Mariusz Jabłoński

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 5 sierpnia 2021 r. w Warszawie

sprawy z wniosku W. J.

o zwrot depozytu sądowego

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi -Południe w Warszawie

z dnia 13 września 2019 roku, sygn. akt VII Ns 998/16

postanawia:

oddalić apelację.

Mariusz Jabłoński

Sygn. akt IV Ca 1914/20

UZASADNIENIE

Apelacja nie jest zasadna, a postanowienie jest co do zasady prawidłowe mimo tego, że błędna jest argumentacja prawna leżąca u podstaw wydanego orzeczenia.

Przede wszystkim należy zauważyć, że Sąd Rejonowy nieprawidłowo potraktował wniosek wnioskodawcy jako żądanie zwrotu depozytu sądowego w rozumieniu przepisów kpc - art 693¹¹ kpc i następne. Wnioskodawca wniosku takiego nie sformułował, domagając się jedynie ustalenia czyli jakie środki finansowe pozostają na rachunkach depozytowych sądu i pouczenia co do podjętych czynności w zakresie ich odzyskania. W istocie pismo jego było skierowane do sądu jako faktycznego dysponenta środkami, powinno być zatem załatwione w trybie administracyjnym.

Ostatecznie jednak skoro wnioskodawca przez dalsze swoje czynności zaakceptował kwalifikację dokonaną przez Sąd Rejonowy – nie sposób wywieść z tego pierwotnego błędu Sądu skutków procesowych. Niezależnie od powyższego Sąd Okręgowy wskazuje, że w przedmiotowej sprawie przepisy dotyczące zwrotu depozytu sądowego nie mają zastosowania, zatem wniosek jest oczywiście niezasadny. Niewątpliwe w przedmiotowej sprawie złożenie do depozytu sądowego pieniędzy nastąpiło na skutek czynności komornika sądowego w toku postępowania egzekucyjnego. Czynność taka ma jedynie charakter techniczny i polegała na tymczasowym zdeponowaniu przez komornika środków finansowych na rachunkach bankowych sądu (por. także uchwałę SN z dnia 5 grudnia 1986r., III CZP 62/86). Nie jest zaś złożeniem do depozytu sądowego w rozumieniu art. 692 kpc. Sąd przecież ani nie wydał postanowienia o zezwoleniu na złożenie do depozytu z określeniem warunków jego wydania. Nie może zatem wydać także postanowienia o jego zwrocie. W takiej sytuacji jedynym dysponentem środków finansowych tak zdeponowanych jest komornik sądowy, który na rachunek sądu środki przekazał. To on zatem winien podejmować decyzje w zakresie

tego komu i w jakiej wysokości powinny te środki być rozdysponowane w ramach rzeczywistego rozliczenia kosztów postępowania egzekucyjnego. Istotną faktyczną trudnością w przedmiotowej sprawie jest upływ czasu i okoliczność, iż komornik który prowadził postępowania egzekucyjne zaprzestał wykonywania swojej funkcji. Nie oznacza to jednak, że nie istnieje podmiot, który winien wydać stosowne dyspozycje co do ostatecznego rozliczenia kosztów postępowania egzekucyjnego, w tym środków na depozytach sądowych. Zarówno przepisy uchylonej ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1309), jak i aktualnie obowiązującej ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (t.j. Dz.U. z 2021 r. poz. 850) przewidują bowiem instytucje zastępcy komornika (porównaj odpowiednio art. 26 i następne ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, i art. 42 i następne ustawy o komornikach sądowych). W gestii zastępcy komornika zatem - w ocenie Sądu Okręgowego - powinno pozostawać ustalenie, czy i jakie środki pieniężne zostały nie rozliczone i zrealizować ewentualne wnioski dłużnika w tym przedmiocie.

W toku postępowania przed Sądem Okręgowym udało się ustalić, że Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi Północ w Warszawie w istocie dysponuje środkami finansowymi w kwotach 4043,61 zł i 4163,02 zł wraz z odsetkami (karta 119), które mogą pochodzić z wyżej wymienionego postępowania egzekucyjnego. Sąd Okręgowy wyraża przekonanie, że zapisy stosownych ksiąg finansowych zlikwidowanej kancelarii komorniczej powinny dawać podstawę do ustalenia jakie środki zostały przekazane do depozytu sądu, w zakresie jakiego dłużnika i z jakiego tytułu. Nie przekonywujące są ustalenia w tym zakresie komornika sądowego (karta 75). Z przekazanej informacji nie wynika, aby komornik podjął jakiegokolwiek czynności w zakresie poszukiwania ksiąg finansowych, sprawozdań lub zapisów w elektronicznych systemach finansowo-księgowych za stosowny okres czasu. Sam fakt zniszczenia akt egzekucyjnych w sobie nie przesądza o braku możliwości odtworzenia danych dotyczących rozliczeń kosztów postępowania egzekucyjnego. Podsumowując, podmiotem do którego powinny być skierowane wnioski dłużnika o rzeczywiste rozliczenie kosztów postępowania egzekucyjnego, z uwzględnieniem środków na depozycie sądowym jest komornik sądowy, któremu zostały przekazane sprawy egzekucyjne prowadzone przez komornika, który zaprzestał wykonywania już swojej funkcji, a który środki do depozytu przekazał w ramach prowadzonego przez siebie postępowania egzekucyjnego. Sąd Okręgowy zwraca także uwagę, że dłużnikowi służą instrumenty w postaci skargi na czynność komornika sądowego umożliwiające weryfikację prawidłowości podejmowanych czynności, ewentualnie sąd z urzędu na podstawie art. 759 § 2 kpc może wydać komornikowi stosowne zalecenia.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc.